

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Pastuszko

w sprawie ze skargi T. P.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. II ZSG 6/25

na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 23 lipca 2026 r.

na podstawie art. 430 § 1 w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy z
dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania
sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez
prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki:

- 1. pozostawia skargę bez rozpoznania;**
- 2. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Najwyższego
na rzecz T. P. kwotę 200 (dwieście) złotych uiszczoną tytułem
opłaty od skargi.**

UZASADNIENIE

Pismem z 26 czerwca 2026 r. T. P. (dalej: „skarżący”), działając osobiście,
wniósł o stwierdzenie, że w postępowaniu toczącym się przed Sądem Najwyższym
pod sygn. II ZSG 6/25 doszło do przewlekłości postępowania. Jednocześnie
skarżący wnioskował o zarządzenie od Skarbu Państwa na jego rzecz sumy pieniężnej
w wysokości 30 000 zł lub innej według uznania.

W uzasadnieniu skargi skarżący wskazał, że postępowanie – licząc od momentu przekazania do sprawy do sądu przez Okręgowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej – trwa już 4 lata. Podniósł też, że z zawiadomienia z 25 maja 2026 r. wynika, iż w sprawie został wyznaczony skład orzekający, jednak do dzisiaj nie wyznaczono terminu rozprawy. Skarżący zwrócił uwagę, że sprawa jest „bezpośrednio zagrożona przedawnieniem karalności przewinienia zawodowego, które nastąpi 2 października 2026 r.”, iż brak podjęcia przez Sąd czynności zmierzających do merytorycznego zakończenia sprawy przed tym terminem stanowi rażące naruszenie prawa do rozpoznania sprawy bez zbędnej zwłoki.

Dodatkowo skarżący zauważył, że przewlekłości postępowania upatruje w braku dyscyplinowania strony przeciwnej przez Sąd w zakresie nadużywania środków odwoławczych, nieuzasadnionych przerw między czynnościami procesowymi.

W sprawie II ZSG 6/25 Sąd Najwyższy 24 czerwca 2026 r. wydał wyrok.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Artykuł 3 ustawy o skardze na przewlekłość określa zamknięty katalog postępowań, co do których możliwe jest wniesienie skargi na przewlekłość. W katalogu tym nie zostało uwzględnione postępowanie w związku

z postępowaniami dyscyplinarnymi prowadzonymi na podstawie innych ustaw, w tym m.in. ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich (Dz.U.2021, poz. 1342 oraz z 2023, poz. 1234).

Przekładając powyższe na realia niniejszej sprawy, wskazać należy, że postępowanie w sprawie II ZSG 6/25 dotyczyło skargi na orzeczenie Naczelnego Sądu Lekarskiego. Oznacza to, iż skarga na przewlekłość postępowania – wobec obowiązywania przywołanego wcześniej art. 3 – w tego typu sprawach pozostaje prawnie niedozwolona.

Niezależnie od powyższych rozważań Sąd Najwyższy wskazuje, że zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, wniesienie skargi na przewlekłość postępowania jest dopuszczalne wyłącznie w toku postępowania, którego ta skarga dotyczy. W przeciwnym razie musi być ona uznana za niedopuszczalną z mocy prawa.

W niniejszej sprawie postępowanie II ZSG 6/25 przed Sądem Najwyższym zostało zakończone wyrokiem z 24 czerwca 2026 r. Skarga na powyższe postępowanie została wniesiona pismem z 26 czerwca 2026 r., czyli poza tokiem postępowania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, stosownie do art. 430 § 1 w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, pozostawia skargę bez rozpoznania.

Sąd Najwyższy nakazuje zwrócić na rzecz skarżącego kwotę 200 zł uiszczoną przez niego tytułem opłaty od skargi. Wprawdzie ustawodawca w art. 17 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość nakazuje sądowi z urzędu zwrócić uiszczoną opłatę od skargi w sytuacji odrzucenia skargi, jednak w ocenie Sądu Najwyższego, z uwagi na zbieżny charakter tych rozstrzygnięć względem przypadku pozostawienia skargi bez rozpoznania, regulacja ta znajduje odpowiednie zastosowanie w niniejszej sprawie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 października 2022 r., I NSP 315/22).

Mając na uwadze powyższe względy, orzeczono jak w sentencji postanowienia.

[D.Z.]

[a.t]